Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie Tesviteanul

Duhul adevărului este acest râu de cuvânt. Pe această cale trimit Eu, Dumnezeu Tatăl, pe Fiul Meu Cel Unul născut din Mine mai înainte de vecii, iar El Se face cuvânt peste pământ pe vatra neamului român, acum, la sfârşit de timp, şi Îşi pregăteşte calea slavei Lui, cerul cel nou şi pământul cel nou şi popor nou, căci împărăţia Lui nu va avea sfârşit, precum este scris, iar Fiul este de o Fiinţă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut. Amin.

Eu, Tatăl Savaot, Îţi fac intrarea în cartea Ta cea de azi în zi de pomenire proorocească, Fiule Iisus. Eu am mai grăit cu Tine înaintea oamenilor acum două mii de ani şi Te-am vestit atunci Fiul Meu iubit în Care Eu, Tatăl Savaot, am binevoit în cer şi pe pământ. Ţi-am ascultat rugăciunea înlăcrimată pe pământ şi Te-am preaslăvit cu lumină mare înconjurându-Te în ea şi în cuvântul Meu cel de sus, din nori slobozit deasupra Ta înaintea oamenilor, căci Noi pe nori călătorim şi din nori grăim peste pământ, căci suntem Dumnezeu, o, Fiule scump, iar mersul Nostru este cerul. Le-am arătat atunci oamenilor cum Fiul grăieşte către Tatăl, iar Tatăl către Fiul, iar cei ce au auzit, au mărturisit, şi este adevărată mărturia lor. O, aşa şi azi Te slăvesc Eu, Tatăl, pe pământ, aşa şi azi, Fiule scump.

Am voit în ziua aceasta a pomenirii proorocului Ilie să stau înaintea poporului Tău cel de azi şi să Te mărturisesc iar peste pământ, Fiule scump. Grăirea lui Dumnezeu peste pământ e dulce foarte în zilele acestea, e ca şi în cer când Noi grăim, e ca atunci când am grăit să facem om după chipul şi asemănarea Noastră, şi dulce am grăit şi dulce am lucrat, şi tot aşa şi azi grăim, iar grăirea Noastră de azi se lasă auzită pe pământ ca să-l învăţăm pe om să Ne audă şi să Ne creadă şi să Ne primească cu grăirea, Fiule scump Iisus. Duhul proorociei se cheamă grăirea Noastră, şi am grăit-o prin prooroci, şi am grăit-o la început în sfatul cel pentru facerea lumii şi a omului, şi iată, grăieşte Dumnezeu cu oamenii şi pentru oameni, o, Fiule scump. Ţi-am făcut deschiderea cărţii cerului în ziua aceasta pe pământ cu poporul Tău cel de azi şi am grăit Eu, Tatăl, prin cartea Ta cu el, căci cartea aceasta se întocmeşte în zilele acestea pe pământ odată cu grăirea Noastră peste oameni, şi este duhul proorociei această carte, duhul cerului peste pământ, aşa cum a fost peste prooroci coborât acest duh, şi nu încetează lucrarea cerului peste pământ.

Eu, Tatăl Savaot, Te aşez în ziua aceasta la masă de cuvânt cu poporul cuvântului Tău cel de azi, căci Eu Te-am preaslăvit pe pământ înaintea oamenilor acum două mii de ani, şi tot Eu Te preaslăvesc şi acum, la sfârşit de timp, Fiule scump al Meu, iar cine se miră de grăirea Noastră cerească între cer şi pământ, rămâne cu miratul, spre judecata lui prin acest cuvânt, cuvântul Duhului Adevărului.

Binecuvintez Eu, Tatăl Savaot, grăirea Fiului Meu Iisus Hristos în ziua aceasta de pomenire cerească, ziua proorocului Ilie, cel ce a grăit cu Dumnezeu pe pământ, cel prin care Dumnezeu a grăit oamenilor, aşa cum cartea lui mărturiseşte de atunci şi până azi. Amin.

— Slava Ta sunt Eu, Fiul Tău Iisus Hristos, o, Tată Savaot, iar Tu Mă slăveşti cu slava Ta, cu rodul Tău cel mai înainte de vecii, căci rodul Tău sunt Eu. Mi-ai deschis cartea Mea cea de azi, în care-Mi scriu cuvântul prin slugile cele de azi, o, Tatăl Meu, şi Te-ai aşezat cu Mine în sfat, cu Mine în carte, Tată. Urechile şi mânuţele cele aşezate de Noi înaintea Noastră sunt la veghe pentru Noi şi Ne aşează în carte, Tată. Aşa a fost în toate vremile grăirea lui Dumnezeu aşezată pe pământ, şi ea mărturiseşte peste timp. Duhul proorociei este rânduit de Dumnezeu să se facă cuvânt peste pământ şi să rămână carte scrisă şi să mărturisească ea. Aşa este scrisă cartea Noastră cea de azi, o, Tată, iar ea mărturiseşte grăirea lui Dumnezeu cu oamenii, spre judecata sau spre mântuirea lor, căci cei mai mulţi nu se opresc să audă şi să creadă şi să meargă cu

pasul după acest cuvânt, dar este pe pământ o rămăşiţă de oameni care aud şi cred, şi se face cuvânt împlinit în ei acest cuvânt.

O, slavă Ţie, Tatăl Meu Savaot, că ai preaslăvit pe Fiul Tău înaintea poporului Său în zi de sărbătoare de sfinţi! Mă fac acum cuvânt în mijlocul poporului cuvântului Meu, Tată. Duhul Adevărului este acest râu de cuvânt. Amin.

Grăiesc ţie, popor al cuvântului Meu, şi sunt cu tine la masă de cuvânt şi sunt însoţit de proorocul Ilie cu toată ceata proorocilor din cer după el. Despre el este scrisă proorocie că va veni iarăşi şi va îndupleca inima părinţilor către fii şi a fiilor către părinţi, ca să nu piară pământul prin prăpăd până a nu sosi ziua Domnului cea mare şi înfricoşată. Toate durerile şi loviturile pământului au fost atrase de oamenii de pe pământ care nu au ascultat de Dumnezeu şi de proorocii Lui, aşa cum pe vremea lui Ilie proorocul a fost bătut pământul cu secetă mare de trei ani şi jumătate, căci era fărădelege mare pe pământ.

Plânge Dumnezeu în cer cu sfinţii Lui de la omul care nu ascultă de legile sfinte şi calcă peste ele ca unul mai mare decât Dumnezeu, ca unul care este stăpân peste pământ şi peste facerea lui Dumnezeu de pe el. Mă uit la toţi oamenii, Mă uit şi la cei ce au fost sau sunt sau vor fi de partea lui Dumnezeu cu credinţa lor şi cu jertfa lor, Mă uit să văd, Mă uit, şi Mă bucur sau plâng şi spun că tot omul care a ascultat în vremea lui de părinţii lui, de fraţii lui, de stăpânii lui, de învăţătorii lui, acela ascultă şi de Dumnezeu când vine această vreme de la Dumnezeu spre el. Şi iarăşi spun despre cei ce nu au fost deprinşi să asculte nici de părinţi, nici de fraţi, nici de stăpâni, nici de învăţători în treacătul vremii lor, şi aceia dacă vin la Dumnezeu nici de Dumnezeu nu ascultă, căci nu sunt deprinşi de mici sau dintotdeauna cu cumineţenia duhului lor, cu ascultarea, cu călăuză peste mersul lor, şi aceia nu au sufletul frumos şi nu şi-l pot lăsa spre duhul care-l poate face frumos pe om, iar Eu, Domnul, de la unii Mă bucur, căci sunt deprinşi cu iubirea cea pentru ascultare şi pentru călăuzirea lor, iar de la alţii plâng, căci sunt deprinşi aceştia cu duhul îndărătniciei şi al încordării de duh, şi acestea depărtează pe Dumnezeu de lângă om. Păi tu, creştine îndărătnic, te încordezi pentru omul care nu face după cum vede şi vrea placul tău, dar când tu încordezi prin îndărătnicia şi prin neaplecarea ta pe cei din jurul tău, cum de nu simţi şi tu ceea ce simte cel încordat de la tine? Iată nedreptate pentru aproapele tău şi părtinire pentru tine! Şi iarăşi spun: cei ce nu s-au deprins să asculte de părinţi sau de învăţători, aceia nu ascultă nici de Dumnezeu şi nici de oamenii lui Dumnezeu şi au aceştia duhul vârtos din pricina nedeprinderii lor cu aplecarea pe care o cere Domnul celor ce dau să vină după El. Cine nu a ascultat de sfatul părinţilor, tot aşa face şi cu Dumnezeu, şi sunt prea rari părinţii care să vrea răul copiilor lor, chiar dacă părinţii au greşit lui Dumnezeu. Şi chiar dacă au greşit părinţii ei trebuie ascultaţi de către copiii lor, şi aceasta este voinţa cea bună a copiilor lor, şi iată, nu e bine să spună copilul că părinţii lui n-au ascultat de binele lor, de părinţii lor sau de Dumnezeu, ci e bine să facă ei mai mult, şi nicidecum mai puţin, căci fiecare poate să facă mult bine neamului lui care a fost sau care este neascultător de binele lui şi de Dumnezeu dacă el lucrează binele în vremea vieţii lui, aşa cum ucenicul Pantelimon a lucrat binele lui Dumnezeu peste el şi peste oameni prin învăţătura învăţătorului lui şi a întors acesta pe tatăl lui la Tatăl Cel ceresc pentru binele cel veşnic.

O, fiule creştin, purtarea ta faţă de cei din jurul tău este acelaşi fel de purtare ca aceea între tine şi Dumnezeu, căci Eu, Domnul, nu pot să iau pentru Mine purtarea cea bună faţă de Mine de la om, ci o iau pe aceea cu care el se poartă înaintea Mea cu cei din jurul lui, căci aceasta este nota purtării lui cu Mine, şi n-a fost niciodată altfel pe pământ socotită de Dumnezeu purtarea omului faţă de Dumnezeu.

Dacă Eu nu pot să-l mustru pe creştin, acela nu este fiul Meu, şi este învăţat fără călăuză peste el, fără cuvânt peste el. Pentru aceasta grăiesc Eu în ziua aceasta peste toţi cei care au fost şi sunt şi vor fi alăturaţi celor ce vor cu Dumnezeu aşa cum cere azi cuvântul Meu pentru zilele

acestea pentru cei ce vor fi poporul Meu şi împărăţia Mea, cu care voi rămâne şi cu care vor rămâne cei ce ascultă de Dumnezeu, şi le spun lor aşa:

Intraţi sub lucrarea mustrării cea pentru fii, voi, cei ce vreţi să rămâneţi ai lui Dumnezeu şi ai împărăţiei care va rămâne, că nimic nu-l dovedeşte pe creştin fiu al lui Dumnezeu decât lucrarea mustrării cea pentru fii şi primirea ei, căci omul este greşit oricât de mult ar căuta el să nu fie aşa. Faceţi bine deosebirea între ucenic şi învăţător şi fiţi cuminţi cu umilinţa şi cu mintea, căci Eu, Domnul, am spus acum două mii de ani: *«Fericit cel ce nu se sminteşte întru Mine!»*. Erau mulţi care căutau să-Mi găsească vină, şi-Mi găseau, căci asta căutau ei să facă, dar aceia nu puteau să învieze vreun mort, să vindece vreun orb, să întoarcă pe cineva de la moarte la viaţă, de la păcat la sfinţenie, şi nu puteau pentru că aveau în ei duhul judecăţii, ochiul rău, duhul învinuirii de fraţi şi de Dumnezeu, duh pe care nici Dumnezeu nu-l foloseşte chiar dacă este Dumnezeu, căci cei judecaţi sunt de faptele lor judecaţi şi de cuvintele de Dumnezeu spuse mai dinainte ca să nu păcătuiască omul, şi pe care omul le calcă apoi, spre judecata lui. Carnea omului este iubitoare de păcat, chiar dacă duhul suspină după viaţă în om, dar omul cel fără călăuză peste viaţa lui, peste trupul lui, nu are altă soartă. De aceea trebuie să poată omul să asculte de Dumnezeu, iar ascultarea va salva viaţa lui. Amin.

O, stai sub duhul învăţăturii în ziua aceasta, popor de la izvor, căci voiesc să ia poporul de peste tot şi să înveţe, iar proorocul Ilie grăieşte şi spune că trebuie să se întoarcă bine omul la Dumnezeu dacă vrea să nu rămână pentru prăpădul care se atinge peste tot pe pământ din pricina neascultării omului şi a multei lui depărtări de Dumnezeu. Amin.

— Carnea omului este iubitoare de păcat, o, Doamne, Învăţătorule al meu, iar duhul proorociei a venit mereu de la Tine pe pământ prin prooroci şi a făcut chemare de la păcat la sfinţenie pentru fiecare om, şi mai ales peste căpeteniile de peste oameni, Doamne, aşa cum ai lucrat şi cu mine în vremea mea prin duhul proorociei şi ai pedepsit pe cei ascunşi în inima lor pentru împotrivire asupra lui Dumnezeu, şi ai binecuvântat pe cei curaţi cu inima pentru paza lor faţă de cei drepţi. În ziua aceasta de sărbătoare a mea între proorocii din cer vom da împlinire proorociei Scripturii care spune că mă vei trimite să înduplec inima părinţilor către fii şi a fiilor către părinţi mai înainte de ziua Ta cea mare şi înfricoşată, ca să nu vii să baţi pământul cu prăpăd. Voiesc să fie Dumnezeu pe pământ cu oamenii, o, Doamne, iar râvna aceasta m-a mistuit în toată vremea mea pe pământ şi mă mistuie acum în cer, căci duhul meu cel ceresc este râvna mea cea pentru Tine, şi aceasta a fost iubirea mea pe pământ. Amin.

— Voiesc şi Eu, Domnul, voiesc să lucrăm în ziua aceasta şi să aşezăm omul în ascultare de Dumnezeu, o, proorocule al Meu, şi vom sufla din cer şi se va scrie pe pământ cartea acestei zile şi toate câte vor fi să fie scrise în ea în ziua aceasta. Amin.

Eu, Domnul, Mă opresc din cuvânt şi las loc sărbătorii bisericeşti şi petrecerii ei şi învăţăturii ei şi Mă întorc apoi în carte. Zidiţi-vă unii pe alţii, fiilor, şi zidiţi-vă în Dumnezeu, căci aceasta vă este chemarea! Fiţi pe pământ ca şi în cer trăitori, dar trebuie să priviţi mult de tot în cer, mult, fiilor, mult şi mereu, căci cerul este cu voi în lucru pe pământ, iar voi să nu uitaţi aceasta nici o clipă, ca să ştiţi voi să daţi loc lui Dumnezeu cu voi şi lângă voi şi pentru voi pe pământ mereu, mereu, o, fiilor, mereu Domnul pe pământ cu voi. Amin, amin, amin.

***

Eu, Domnul, Îmi aşez pe mai departe cuvântul acestei zile în cartea sa. Duhul Adevărului este grăirea Mea prin cartea aceasta, Duhul Care a grăit prin prooroci, iar Ilie proorocul se aşează la masă de cuvânt cu Mine înaintea ta, poporul Meu de la izvor, şi are cu el ceata proorocilor, căci fiecare stă în ceata din care face parte în cer şi merge odată cu ea, căci cerul lucrează şi merge lucrând în cete-cete pentru săvârşirea lucrărilor lui Dumnezeu pe pământ. Voiesc să aşezăm omul în ascultare de Dumnezeu, în dragoste de Dumnezeu, căci vai omului fără dragos-

tea aceasta în el! Trebuie să-l învăţăm pe om să-i fie fierbinte dragostea, căci altfel ea nu poate mult pentru el şi pentru Dumnezeu.

Nu poate să-L vadă omul pe Dumnezeu dacă nu este fierbinte în el dragostea. A mers mult şi încă merge mult pe pământ vorba că nu poate omul să-L vadă pe Dumnezeu şi să rămână viu, dar dacă omul nu-L vede pe Dumnezeu este mai viu decât ar fi dacă L-ar vedea pe El? Iată, una este să zică Dumnezeu aceasta şi alta este să zică aceasta omul.

Nu vrea omul să-L vadă pe Dumnezeu, dar Domnul vrea aceasta şi mult vrea. M-a trimis Tatăl Savaot pe pământ între oameni căci a vrut Dumnezeu să Se lase văzut de om, şi S-a lăsat, şi S-a făcut Om Dumnezeu ca să poată sta cu omul pe pământ, după dragostea şi dorul Lui după om, iar omului i-a trebuit credinţă, şi a pus Dumnezeu credinţă în om pentru El şi L-a cunoscut omul şi L-a văzut pe Domnul omul cel credincios, chiar dacă a fost păcătos cel credincios, căci Domnul este mai mult crezut şi cunoscut şi văzut de cei păcătoşi, care-şi recunosc păcătoşenia, decât de cei ce nu au în firea lor dragostea de păcat dar au în ei dragostea lor.

Voiesc să lucrez cu sfinţii în ziua aceasta şi să învăţăm omul să se aşeze în ascultare de Dumnezeu ca să-L aibă pe Dumnezeu înăuntrul său cu împărăţia Sa şi să aibă dragoste omul. O, aş da timpul înapoi pentru fiecare creştin care a venit şi a cunoscut şi a crezut şi a primit şi a iubit mult, de a putut să vină şi să rămână cu Mine şi cu poporul Meu cel de azi, iar sfeşnicul lui s-a stins apoi pic cu pic ca şi dragostea lui şi s-a răcit creştinul cel iubitor şi i s-a sfârşit dragostea şi a rămas el. Aş da timpul înapoi ca să-l mai am viu în dragoste pe cel ce a venit şi şi-a stins apoi pic cu pic veghea lui cea pentru iubire de Dumnezeu, dar Eu nu pot da omul înapoi în timp, căci timpul scurs nu mai este, şi este doar omul cel trecut de timp şi rece cu inima şi stins cu dragostea, după ce el M-a iubit odinioară, iar pentru aceasta Eu plâng.

Mulţi dintre cei ce rătăcesc cred că omul trăieşte de mai multe ori pe pământ şi că moare de mai multe ori dacă trăieşte de mai multe ori. O, cei ce spun aceasta şi cred aşa Mă întristează adânc, chiar dacă dau ei să se folosească de credinţa lor în Dumnezeu. O, de unde au luat ei această gândire? Din dorul de viaţă au luat, căci omul doreşte viaţă. Dar ce bucurie ar putea avea omul care ar trăi de mai multe ori dacă el nu ar şti aceasta de fiecare dată dacă a mai trăit şi dacă iarăşi a venit de acolo? O, ce folos are omul dacă gândeşte şi crede aşa? N-are folos, ci are pagubă grea sufletul unui astfel de om. Iată ce poate face mintea omului care nu are de lucru pentru Dumnezeu!

Omul vrea să fie mai mare decât Dumnezeu, şi de la începutul lui cel dintâi a gândit omul aceasta şi a rămas bolnav de acest dor, şi de aceea mintea lui ameţeşte şi se prăbuşeşte ori de câte ori omul se înalţă cu mintea. I-am spus omului să lucreze raiul şi să nu-l lase nelucrat, şi nu i-am spus aceasta numai celui de la început, care era unul singur când l-am aşezat în rai şi i-am spus aceasta. Nimeni să nu spună dintre cei adunaţi laolaltă că sunt puţini şi că de lucru este mult, căci Eu le spun lor că ziua pentru lucru începe la mijitul zorilor şi ajunge lucrarea ei dacă se foloseşte cu tot întregul ei.

O, creştinilor, dacă sunteţi în obşte adunaţi sau în case mai puţini, lucraţi cu hărnicie dacă sunteţi creştini şi dacă staţi pe pământuri şi pe locuri sfinţite de Dumnezeu pentru voi. În casele voastre împrospătaţi-vă mirosurile sfinte şi nu lăsaţi gunoaie pe urma mişcărilor voastre, şi care să lase miros urât în urma voastră în case şi în jurul lor, căci îngerii şi sfinţii vor să locuiască cu voi ca şi în cer, cu cerul vor să stea pe lângă voi. Când Domnul l-a făcut pe om pe pământ, i-a făcut o grădină şi l-a aşezat în ea ca s-o lucreze şi s-o păzească lucrând, şi a făcut Domnul să fie un râu care să ude raiul, şi din care se împărţea în patru râuri peste pământ. Era deosebire între restul pământului şi grădina raiului, şi este deosebire între restul pământului şi grădina creştinului, aşa precum şi la început a fost această deosebire.

O, fiilor de peste tot, curăţiţi-vă grădinile de buruienile toate şi de orice fir al lor mereu, mereu, măi fiilor, şi ţineţi din scurt această pază, ca să nu scoată capul alte buruieni şi alte rădăcini. O, fiilor, curăţiţi-vă pomii de uscăturile care se ivesc, ca să nu sape în ei uscătura, că

plânge pomul în care se iveşte uscătura şi se ruşinează de îngerul lui, şi plânge îngerul pomului, căci uscătura pomului stă la iveală şi nu este ca omul care îşi acoperă păcatul ca să nu se vadă şi ca să-l ruşineze pe om dacă se vede. O, dacă nu poţi face aşa cu grădina ta, creştine, nici cu viaţa ta cu Dumnezeu nu poţi face altfel. Să ştii şi să crezi ce-ţi spun.

E lipsă de ploaie pe pământ. Nu plouă pentru că sunt grădinile pline de buruieni pe lângă casele creştinilor, iar buruienile sug din plin apa cea de la Dumnezeu, apa ploii hrănitoare, şi se fac buruienile mai mari ca florile care-L bucură pe Domnul şi pe îngeri şi se fălesc buruienile înaintea Domnului printre flori. Sug apele Domnului buruienile nefolositoare pentru Dumnezeu şi pentru om, aşa cum creştinul moale cu jertfa şi cu viaţa suge din adunătura cea pentru fraţi şi se face mare şi tare cu trupul şi se face cel nedăruit nefolositor pentru Dumnezeu şi pentru om.

Nu plouă pentru că sunt uscături prin pomii de pe lângă casele creştinilor, iar pomii în care se ivesc uscături sunt ruşinaţi de uscăturile din ei. Nu plouă pentru că sunt case şi grădini lângă ele neîngrijite şi nelucrate. Eu, Domnul, când i-am dat omului loc de locuit şi grădină cu pomi şi cu flori, i-am spus să le lucreze şi să le păzească lucrând şi să nu lase să se ivească buruieni în grădina raiului, în locul de locuit al omului, căci buruienile sunt tot neghină, sunt neghina din flori, precum în grâu este neghina din grâu, pe care diavolul o seamănă şi nu Dumnezeu.

Nu e tot una verdeaţa cea pentru flori, nu e tot una cu mărăcinii şi cu ciulinii şi cu buruienile, care au nume urât şi faţă urâtă şi cresc pe pământ prin locuri nelocuite de oameni. Cine nu-şi lucrează raiul său, nu ştie nici să şi-l păzească, căci paza aceasta înseamnă: să lucreze omul raiul şi să nu-l lase nelucrat. Eu, Domnul, nu Mă hrănesc tot ca omul. Eu Mă hrănesc cu frumosul şi cu mirosul florilor, iar omul se hrăneşte cu mirosul şi cu gustul mâncărurilor, iar cel ce ţine la trup nu poate să ţină şi la Dumnezeu, căci cel ce ţine la Dumnezeu a isprăvit-o cu păcatul, cu închinarea la trup, căci omul şi-a învăţat trupul să mănânce mereu şi mult, iar aceasta îi dă de lucru mult şi de alergare multă şi de oboseală multă, din zori în seară, iar timpul plânge trecând zadarnic şi nerăscumpărat, pierzându-se fără de folos pentru cer, şi n-are omul nici măcar pocăinţă pentru neputinţa lui de a-L iubi pe Dumnezeu cu viaţa lui.

O, poporul Meu de peste tot al acestui cuvânt al Meu, este scris în Scripturi cuvânt mare şi adânc la înţeles: *«De n-ar zidi Domnul casa, zadarnic s-ar osteni cei ce o zidesc; de n-ar păzi Domnul cetatea, zadarnic ar priveghea cel ce o păzeşte. Zadarnic vă sculaţi dis-de-dimineaţă, zadarnic vă culcaţi târziu, voi, cei ce mâncaţi pâinea durerii, dacă nu v-ar da Domnul somn, iubiţi ai Săi».* O, fiilor de peste tot, când Domnul lipseşte din toate acestea, zadarnice sunt şi trecătoare sunt ca şi omul.

Iată, nu toţi se dăruiesc la fel din cei adunaţi laolaltă pentru Domnul, nu toţi se scoală deodată dis-de-dimineaţă, ca să le fie numai unul pasul la toţi până seara când omul se strânge la odihnă de la lucrul său. Cei ce vin să fie cu acest popor trebuie să vină să fie de folos lucrării lui Dumnezeu şi nu tot loruşi, căci loruşi pot fi de folos acolo de unde se desprind să vină, şi iată, unii ştiu ce înseamnă venirea în această lucrare cerească, iar alţii au venit şi n-au ştiut şi s-au făcut sarcină, şi nu numai atât, căci se vor mari şi nesupuşi şi nedăruiţi la fel, iar dacă este această deosebire, pentru care se ivesc şi dureri între cei stătători laolaltă, unde se duce rugăciunea celui ce mâhneşte în fel şi chip pe fratele său? Acestea toate aduc şi dureri, din pricina nelucrului, a neveghii şi a nedăruirii frăţeşti, căci când cade omul şi se loveşte şi îşi vatămă trupul, de ce se întâmplă aceasta? Pentru că nu veghează să nu cadă şi nu veghează nici pentru duh, nici pentru trup cel ce cade, şi cade pentru că nu are pe Dumnezeu dragoste în el şi pentru că nu are călăuză peste el.

Îi este greu cu călăuză peste el, îi este greu aşa omului, şi de aceea are el căderi şi lovituri. Pilda lui Israel, care n-a putut să stea sub călăuză şi s-a răzvrătit după legea libertăţii de sine, e pildă rea şi grea, şi poate să înveţe din ea cel ce voieşte să înveţe. Trebuie să-şi vadă omul lipsurile lui şi trebuie pentru ele să se umilească şi să se lase călăuzit de cei care-L au pe Domnul în ei prin darul lui Dumnezeu. Când omul are pe Dumnezeu în el, poate să-L arate pe Domnul oa-

menilor. Cine are împărăţia lui Dumnezeu în el, acela este cel ce cunoaşte pe Dumnezeu cu adevărat şi cel ce-L împarte pe El celor ce-L caută, nu celor ce nu-L caută şi nu-L doresc pe Domnul.

Striga Ilie la oameni să se pocăiască şi să se cureţe de idoli. Erau în jurul lui atâţia ucenici sfinţi, care aveau duhul proorociei peste ei şi viaţă îngerească în munţi, departe de păcatele şi locurile lor de pe pământ, şi aveau dragoste de Dumnezeu aceştia, căci credinţa cu care omul se dă lui Dumnezeu este dragoste, care nu se stinge şi care tânjeşte mereu în cei ce au credinţa, căci credinţa se face dor de Dumnezeu în om, iar dorul este mărimea dragostei, şi aceasta trebuie să-şi hrănească cei ce se adună să-L slujească pe Domnul.

Trebuie să ridice rod lui Dumnezeu cei ce se dau lui Dumnezeu cu viaţa lor şi cu lucrarea lor. Ilie proorocul a adus rod lui Dumnezeu pe pământ şi i-a întors pe fiii lui Israel de la idoli la Dumnezeu şi a făcut jertfă mare Ilie, iar foamea lui de Dumnezeu striga la cer, şi nu numai foame de mâncare a adus el lui Dumnezeu. O, de nu i-ar fi rânduit Domnul casă lui Ilie, el n-ar fi avut. De nu l-ar fi păzit Domnul pe el în cetate păzită, zadarnic ar fi privegheat Ilie. De nu i-ar fi dat din cer Domnul să mănânce prin îngeri, zadarnic ar fi căutat el să lucreze din zori în noapte pentru pâinea durerii. Îi dădea Domnul somn, iar îngerul Domnului venea la el şi îi spunea: *«Scoală şi ieşi şi lucrează peste Israel, căci regele Ahab zice că tu ai adus nenorocire peste Israel»*, iar Ilie s-a sculat şi a zis regelui: *«Nu eu, ci tu şi casa tatălui tău, căci aţi părăsit poruncile Domnului şi mergeţi după Baali, dar hai să aducem jertfă Domnului, eu şi voi, să vedem cui va răspunde Domnul în Carmel, căci voi şchiopătaţi de amândouă picioarele, iar prooroc al Domnului am rămas numai eu singur, şi al lui Baal sunt sute. Să facem, dar, jertfă şi să nu-i punem foc, şi să chemăm apoi fiecare pe Dumnezeul lui, iar Dumnezeul Care va răspunde cu foc, Acela este Dumnezeu».* Au strigat tare proorocii lui Baal şi s-au înţepat cu lănci până la sânge, dar n-au avut răspuns. Şi a apropiat Ilie poporul şi i-a spus ce să facă şi a strigat apoi la cer şi a zis: *«Doamne, Dumnezeul lui Avraam şi al lui Isaac şi al lui Iacov, auzi-mă acum cu foc, ca să cunoască Israel că Tu eşti singur Dumnezeu în Israel şi că eu sunt slujitorul Tău şi că Tu le întorci inima la Tine!»*, şi s-a împlinit slujirea poporului Israel după cum a spus Ilie proorocul şi s-a împlinit strigarea lui Ilie şi a venit foc şi a ars jertfa cea udată cu apă multă şi a zis poporul: *«Domnul este Dumnezeu»*, şi poporul i-a dat lui Ilie pe toţi proorocii lui Baal, şi acesta i-a junghiat pe toţi, şi s-a făcut această lucrare după ce Ilie a poruncit ploii să nu cadă trei ani şi jumătate, şi în ziua jertfei lui, a venit ploaie pe pământ şi a udat pământul cel însetat de atâta timp, fără strop de apă sau de rouă peste el. Iată cât rod poate aduce un slujitor al Domnului între oameni, şi câte stricăciuni aduce pe pământ un slujitor al diavolului, aşa cum a fost regele Ahab cu toţi supuşii lui.

O, poporul Meu de peste tot, ia înţelepciune din cuvântul Meu de peste tine şi scoală-te să slujeşti lui Dumnezeu cu viaţă multă în tine, ca Ilie proorocul Meu, iar viaţa ta se va vedea şi va face lumină în jur şi fapte de înviere peste mulţi, căci nu cu cuvântul cel mult, ci cu fapta se mărturiseşte Dumnezeu de către omul cel luminat de dragostea de Dumnezeu din el. Amin.

— Aşa a fost viaţa mea înaintea Ta, o, Iubitul sufletului meu, o, Doamne! Ţi-am fost prooroc mare, Ţi-am slujit cu foc în inimioară, iar azi duhul meu a locuit în Duhul Tău şi s-a desăvârşit în cuvântul Tău peste poporul Tău de azi, iar Duhul Tău a fost în duhul meu, şi una am fost în cuvânt pentru învăţătură peste Israelul Tău de azi, rânduit al Tău din neamul român să stea azi şi să-Ţi asculte glasul, cel din nori slobozit peste el, precum în vremea lui Moise Ţi-a ascultat Israel tot cuvântul ieşit din gura Ta, şi dat lui Moise să-l dea lui Israel, şi precum în vremea mea ai dat lui Israel cuvântul Tău de peste mine, iar eu l-am întors pe Israel de la idoli la Tine, şi Te-a mărturisit el în ziua aceea pe muntele Carmel Dumnezeul Cel adevărat, Dumnezeul meu, şi a zis: «Domnul este Dumnezeu!».

O, cât de măreţ ai mărturisit Tu în ziua mea de serbare ascultarea şi neascultarea omului, lucrarea sau nelucrarea raiului omului, vederea din cer a lucrărilor creştinilor de peste tot, şi

peste care este încă mult de împlinit voia Ta, cuvântul Tău cel spus la început omului cel aşezat de Tine pe locul locuinţei cea pentru el, în rai, ca să-l lucreze şi să-l păzească aşa omul, o, Doamne. Să ia aminte la glasul Tău cel de azi toţi cei care se numesc creştini pe pământ şi care au locuinţe şi grădini aproape ca să le lucreze şi să le păzească în mijlocul pământului. Cei ce slujesc Baalilor nu mai au timp să slujească lui Dumnezeu şi opresc aceştia ploaia cea din cer peste pământ, şi nu mai sunt pe pământ prooroci aşa cum am fost eu ca să zică şi să dea drumul ploii ca să vină când ea este oprită de oameni şi rămasă în cer.

În ziua aceasta ai chemat pe oameni la ascultare de Dumnezeu şi ai suflat din cer şi s-a scris pe pământ cuvântul Tău de azi, care-l poate învăţa pe orice om că aşa cum îşi lucrează şi îşi păzeşte lucrând casa şi grădina şi locul lui de locuinţă cu toate cele din jurul lui folosite de aproape, tot aşa îşi lucrează şi viaţa lui între el şi Tine, tot aşa, o, Doamne. Omul face mult gunoi, mult de tot şi îl lasă peste tot, şi miroase urât gunoiul, căci este gunoi, iar omul ar trebui să fie ca floarea, să miroase ca floarea, care Te mângâie pe Tine cu frumuseţea şi cu mirosul ei, o, Doamne. Plâng sfinţii pe pământ şi în cer de lipsa de Dumnezeu a omului, căci omul nu are grijă să stea înaintea lui Dumnezeu şi uită aceasta mult. O, cine se poate ascunde măcar o clipă dinaintea Ta? Precum pomii şi florile, munţii şi câmpiile, izvoarele şi tot pământul nu se pot ascunde dinaintea soarelui, a lunii, a ploii, a vântului, a frigului şi a toată lucrarea stihiilor şi a puterilor cereşti, care le mişcă pe ele, tot aşa şi omul, nu se poate ascunde de la faţa Ta chiar dacă el se trage la umbră dinaintea soarelui, chiar dacă el se trage în locuinţa lui dinaintea ploii sau a vântului sau a frigului, o, Doamne. Cel ce crede că se poate ascunde de Dumnezeu cu trupul lui, cu faptele lui, acela crede aşa din lipsă de minte, numai că mintea omului îl poate duce pe om la slujirea idolilor, Doamne, şi aceasta este durerea celor ce au patrie cerul, durerea sfinţilor Tăi, o, Doamne.

Ia aminte bine la Domnul, Care a grăit cu tine în ziua mea de serbare, Israele de azi, popor credincios, popor al cuvântului lui Dumnezeu! Să ia aminte toţi oamenii de pe pământ la glasul Domnului, ca nu cumva să vină Domnul fără de veste şi să lovească cu prăpăd pământul şi tot ce e pe el! Să facă tot omul deosebire între pământ şi rai, între întinderea din jurul lui şi casa şi grădina în care el locuieşte! Să asculte omul de Dumnezeu şi să lucreze raiul şi să-l păzească! A desluşit Domnul cu de-amănuntul aceasta acum. Omul, animalele, păsările şi peştii se mişcă pe pământ, în văzduh sau în ape şi pot lucra în jurul lor bine sau rău în mijlocul celor ce nu se mişcă, ci stau credincioase înaintea Domnului şi a tot ce se mişcă pe pământ, şi pe care stihiile cereşti le hrănesc cu soare, cu apă, cu răcoare, cu frig, cu suflet şi cu viaţă pentru viaţa tuturor celor ce se mişcă pe pământ, în văzduh sau în ape. Tot ce se mişcă trebuie să slujească celor ce nu se mişcă, şi care apoi se dăruiesc celor ce se mişcă, cu toate câte au şi rodesc ele prin tainele cele de sus între Domnul şi ele. Iată cât Dumnezeu este între cer şi pământ şi care mărturiseşte pe Dumnezeu, şi e de plâns în cer de la omul care-şi iroseşte mintea şi îşi adoarme în el taina vieţii şi răspunsul cel pentru ea înaintea Domnului clipă de clipă, şi aceasta pentru că omul este deprins fără călăuză peste el pentru viaţa lui, pentru mişcarea minţii lui şi a trupului lui între pământ şi cer, căci omul stă mai presus de Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu şi nu e vrednic decât de plâns, bietul de el, iar lucrarea proorocului este să întoarcă inima Domnului către oameni, şi inima oamenilor spre Domnul, precum este scris. Amin.

E mult cuvântul cel din ziua mea de serbare între sfinţi, Doamne, iar cei ce-Ţi slujesc pentru Tine cu lucrul lor sunt cu trupul pe pământ şi Tu eşti mare, Doamne, faţă în faţă cu măsura omului. O, de s-ar prinde de oameni cuvântul cel de azi, cu care noi ne-am aşezat acum în cartea Ta cea de azi! Creştinii însă trebuie să-l pătrundă mult, să-l citească mult, să aibă multă carte şi să înveţe din ea mereu, căci soarta omului pe pământ este să aibă călăuză, să vorbească Domnul din cer cu omul pe pământ şi să asculte de Dumnezeu omul.

Slavă Ţie, o, Doamne, doritul sufletului meu pe pământ şi în cer! Nădejde voiesc să am în cer că omul se va întoarce la Dumnezeu, aşa cum Tu, Doamne, Te-ai întors în zilele acestea la el, venind după el cu cuvânt de dor pentru întoarcerea la Tatăl a omului. Amin.

— O, proorocule mare, mângâierea ta am fost Eu, căci ţi-a trebuit mângâiere mare, că mereu ai fost îndurerat cu durerea Mea pe pământ. Aşa sunt cei în care Eu Îmi aşez durerea ca s-o port cu ei şi să rodească ea apoi rodul cel mare, căci altfel de rod nu este între pământ şi cer, ci e numai deşertăciune tot şi peste tot. Numai durerea este cea care poate rodi rodul cel bun şi plăcut lui Dumnezeu în om şi de la om. Cel ce ştie ce înseamnă iubirea de Dumnezeu în om, acela ştie ce este durerea şi măreţia ei, cea de neînchipuit de cei ce n-au pe Domnul lumină şi viaţă în ei. Amin.

Acum, Eu, Domnul, am durere mare în cer pentru neamul român, din pricina celor din mijlocul lui care n-au lumină în ei şi care se vor mari şi cârmuitori se vor, în vreme ce ei nu ştiu şi nu pot cârmui. Port durerea aceasta din plin cu cei ce sunt poporul Meu de azi în mijlocul neamului român. Port cu tine durerea aceasta, măi poporul Meu. Să nu fugi de ea, ci să intri sub ea şi să suferi cu Domnul, Care mângâie durerile. Să întoarcem la adevăr acest neam, să cerem la Tatăl lumină peste el. Amin.

Grăirea Mea cu tine este alinul Meu în durerea Mea, şi aşa cum omul se răcoreşte cu apă în vreme de arşiţă, aşa Îmi răcoresc Eu durerea Mea când grăiesc cu tine. Rămâi răcoarea Mea, rămâi alinul Meu, o, popor iubit, rămâi iubire, fiule! Eu sunt Cel ce sunt. Rămâi iubirea Mea, rămâi iubire, o, poporul Meu, căci Eu rămân al tău, rămân Domnul Dumnezeul tău, iar tu să Mă mărturiseşti iubindu-Mă mereu, aşa cum Eu te iubesc şi te mărturisesc mereu şi te voiesc al Meu. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2012